

Đàn ông thật

Lấy vợ 5 năm, tôi không hề biết ngoại tình mặn nhạt thế nào. Đạo nọ, đi đám cưới với vợ, bị một cô gái ngồi cùng bàn mê. Cô em rất đẹp, sexy cả ngoài lẫn trong. Cô ta nhìn tôi như đạn bắn, tôi cũng tranh thủ nhìn khi vợ lơ đãng. Cô em có số tôi ngay sau lễ cưới: "Anh đẹp trai, em muốn ngủ với anh", cô ta nhấn thế. Tôi phải cầm điện thoại vào nhà tắm, chốt cửa đọc không sót một chữ nào. Mẹ, đây là làm quen kiểu hiện đại à: tán thẳng vào mặt – ngã vật ra giường?

Tôi không trả lời. Lần đầu tiên có em nói muốn ngủ với tôi, ngoài kiểu ngủ trả tiền truyền thống. Vợ tôi thì không nói thế, cô ấy nói "nỡm à", rồi xong...

Cô ta vẫn tiếp tục, tôi trả lời "tôi có vợ rồi, cô biến đi", nhưng tiếc như mèo béo tự tay mình vứt cá rán ngon, tôi biết. Phàm cái cô em đó là con cá rán thần thánh. Không chịu tha cho tôi. Cô này chắc thuộc kiểu "không ngủ được với anh em chết", chắc thế. Sàng qua sàng lại một thời gian, các mối quan hệ, lòng tham muốn đưa đẩy các kiểu. Đêm nọ: tôi và cô em lên giường, người tôi sặc mùi men, nhưng mặt thì rất ư mẫn nguyện. Chợt nhớ được vài tí như thế sau khi tỉnh. Tỉnh dậy, tôi tưởng trời sập, vật vã tâm tư, 2 ngày sau tôi nói: Vợ, anh đã ngoại tình. Vợ tôi cười: á, lại liếc phải ngực cô nào à, tha tội, tha vì thật thà. Tôi đập bàn, mắt nhìn thẳng...trần nhà: không, là lên-giường-đấy. Vợ tôi đổi sắc, dao kéo gươm giáo các thứ hiện đủ lên mặt. Cô ấy khóc, cô ấy vốn dĩ hiền. Máu hoạn thư như mạch nước ngầm, lên lâu. Nên ban đầu không có phản ứng gì, chỉ khóc để câu giờ chờ cứu viện chẳng?

Máu không lên nổi, tôi thuyết phục, vợ khóc, thuyết phục, khóc, rồi thôi. Chắc vì cô ấy biết tôi là thằng thật lòng. Mà biết quái gì nữa, tôi thật lòng thật. Trần đời chưa có thằng đàn ông nào thật như tôi. Vợ sau đó cũng xuôi dần. Nhưng không còn quan tâm tôi như trước. Tôi cứ lặng lẽ yêu thương và cần thời gian cho cô ấy. Phụ nữ không cần cảm giác chiếm hữu như đàn ông, phụ nữ cần cảm giác yên tâm bên người đàn ông của họ. Bạn bè chửi tôi, mày thật và ngu. Tôi sợ đêch gì, khi thật và ngu với vợ. Nhưng quan trọng là vợ tôi biết thứ tha. Phụ nữ luôn biết thứ tha vì đơn giản họ là ...phụ nữ. Tôi yêu vợ tôi vì như thế, bất cứ người vợ nào cũng như thế. Khác ở chỗ là vị quân phu của họ thế nào mà thôi.

Có lần ông chồng đang ăn vụng (cả ăn vụng tinh ranh lẫn ăn vụng lý lợm-ý là công khai) ở ngoài kia. Nhưng các ông ạ, tôi nghĩ mãi không biết vì sao các cụ lại gọi người mình cưới về là vợ, lẽ theo tôi, vợ là ta tự chêm thêm dầu nặng, như cục đá giữ lấy con điều ấy mà. Chứ thực ra nó là từ Vợ, cái gì các bà ấy cũng vợ vào mình: chịu đựng, nhẫn nhục, thứ tha, nước mắt, thiệt thòi....Đá thì không nặng, mà vợ mãi nên nặng....nợ. Đời sống vợ chồng có khổ mấy các bà cũng không "bay" đi. Dại. Nên chúng ta hãy để cho họ yên trong hạnh phúc. Đời người chật, nhưng hạnh phúc thì thênh thang, nếu biết vì nhau mà sống. Chấp nhận cưới, mà không chấp nhận từ bỏ được những sân si tham thiếu ở đời. Tịnh không bằng loài cây cỏ.

Đó, lại có cô em nào inbot phây búc. "Vợ ơi, qua bảo này, lại có người tán tỉnh tao....

Thế, thế cho nó khảm !!!!!

Cù Lú [Sài Gòn, 21/2/2015]